

TORNAR A COMENÇAR

Sens dubte, este era el moment més dur en la vida de Melisa, una xiqueta de 13 anys a qui acabaven de comunicar que els seus pares havien faltat en un accident de trànsit. El món de Melisa es va afonar.

Son pare era de Nova York i sa mare era de Sevilla. Els dos eren metges i treballaven al servei de Cardiologia de l'Hospital Mount Sinai de Nova York. Es van conèixer en un Congrés Internacional de Cardiologia en París i de seguida es varen enamorar. Feia 15 anys que vivien a Nova York i allí va nàixer Melisa.

Melisa era una xiqueta molt alegre, bona estudiant i una apassionada de la lectura i del patinatge. Al matí anava a l'institut i a la vesprada es passava hores a la biblioteca del seu barri. A més a més, anava dos dies a la setmana a classes de patinatge. Era una xiqueta feliç. Els seus millors amics eren Peter i Diana. Compartia amb ells l'afició per la lectura i els patins.

Després de l'accident, la seua tia Carol es va fer càrrec d'ella. Era la germana de sa mare i l'única família que tenia. Era una sevillana molt divertida i carinyosa, i es pareixia molt a sa mare. També estava passant-ho molt malament però havia de traure forces per Melisa. No li podia fallar a la seua germana.

Carol vivia sola i era professora de Biologia en la Universitat. Després del treball li dedicava tot el seu temps a Melisa. Quan acabava de donar classe se n'anava a buscar-la i donaven un passeig. Melisa no volia però Carol aconseguia traure-la de casa. Melisa des que havia arribat a Sevilla era un ànima en pena. No parlava de res. Anava de l'institut a casa, i de casa a l'institut. No volia anar a la biblioteca, quasi no llegia i no havia tornat a patinar. Estava trista i decaiguda.

Tots el dies, quan anaven a passejar, passaven per una protectora d'animals i Melisa es quedava una bona estona mirant als animals.

Un dia, va veure un gosset color canyella que no parava de lladrar. Era un Golden Retriever molt bonic, amb uns ulls molt expressius. A Melisa li va cridar molt l'atenció i el va començar a acaronar. El gosset es va calmar. El gosset també va perdre els seus pares en un accident. I Melisa va somriure. Carol es va alegrar molt al veure el somriure de Melisa, i va tindre una idea.

Al dia següent, Carol va anar a la protectora d'animals per a veure què havia de fer per a quedar-se amb aquell gosset. Eixe Golden Retriever li havia donat la vida a la seua neboda i havia de formar part de la família. Melisa feia quasi tres mesos que no s'interessava per res i el gosset li va traure un somriure. Carol no podia deixar passar aquella oportunitat. Així que, després d'omplir tots els formularis que li varen donar, va eixir d'allí amb un nou membre de la família. Aquell gosset color canyella, carinyós i tan viu pareixia que ho entenguera tot. Carol el va pujar al cotxe i se'n va anar a per Melisa.

Com tots els dies, Melisa l'esperava per a donar un passeig però quan va obrir la porta va escoltar un lladruc i va acudir ràpidament. Al veure aquell gosset menejant la cua d'un costat a l'altre i lladrant, la cara se li va il·luminar. Es va posar molt contenta i el va abraçar. De seguida, li va donar les gràcies a sa tia per aquell regal i es va girar cap al gos i li va dir: T'anomenaràs Muesli, perquè eres del mateix color!

A partir d'eixe dia, passejaven els tres junts i Melisa va ser una xiqueta nova amb ganes de tornar a començar.